Ч. 161. Четвер 1 серпня (19 липня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Санкциоповане законів. — Президенти міністрів в Ішли. — До з'їзду монархів.

Wiener Ztg. оповіщує відручне письмо Цісаря до п. президента міністрів бар. Бека установлююче квоту в дотеперішній висоті до кінця сего року. — Та сама часопись оповіщує санкціоноване буджетової провізориї на рік 1907.

З нагоди побуту австрийского і угорского президента міністрів в Ішли пише віденьский Fremdenblatt: Ішль мав вчера свій політичний день: Президенти кабінетів, австрийского і угорского, бар. Бек і др. Векерле, загостили сюди, аби здати справу Є. Вел. Цісареви з політичного положеня. В політичних кругах кажуть, що рівночасний побут обох пп. Президентів кабінетів в Ішли не стоїть в нїякій безпосередній звязи. Розумієся само собою, що австрийский президент міністрів по скінченій сесиї парляментарній і в часї перерви в угодових переговорах, а з другої сторони перед своєю літною відпусткою мусів явити ся у Найясн. Пана. То само відносить ся до угорского президента міністрів, при чім годить ся ще згадати, що его попередники правильно являли ся кождого року з кінцем липня в Ішли, отже й тоді, коли справа угоди не була на дневнім порядку. Стало ся то просто звичаєм — отже нічого дивного, що оба Президенти міністрів гостять в Ішли. В угорских політичних кругах вказують дальше на те, що угодові переговори перервано урядово вже в Будапешті і що они будуть на ново ведені аж в осени. В часї побуту в Ішли могли бар. Бек і др. Векерле що найбільше конферувати в спосіб зовсім необовязуючий.

П. Президент міністрів бар. Бек висказав ся супротив одного з угорских політиків, що не розуміє тактики угорскої праси, котра тілько розписує ся о мнимих спорах обох правительств і о ворожім супротив себе взаїмно становищи Президентів кабінетів. Суть то цілковито фальшиві вісти. Бар. Бек впевнив згаданого політика, що лучать его як найліпші відносини з угорским президентом міністрів і що на тім між иншими опирає він, бар. Бек, надію, що прийде до заключеня угоди. Коли ту замітку повторено дрови Векерльому, потвердив він, що між обома правительствами єсть як найліпше порозуміне. Песимістичні погляди на угоду зовсім розвіяли ся. Досьвід чейже учить, що навіть перепони, як здавалось би спершу, не до побореня, при добрій воли дадуть ся ще усунути.

Бар. Бек хотів дня 29. липня виїхати з Ішля, але спізнив ся до поїзду, котрий відходить о годині 4. Супротив того принято до сальонового ваґона льокомотиву і тим способом дігнав п. Президент міністрів поспішний поїзд в Аттанаиґ-Пухгайм.

Конференция, яку бар. Бек відбув дня 28. липня з ґубернатором банку др. Білиньским, була присьвячена справі банковій неуправильненій ще, хоч цілком не страчено надії, що й що до неї прийде до порозуміня.

Що до реченця, в котрім відбула ся авдиєнция др. Векерлього, принятого Найясн. Паном, як звістно, на другий день по авдиєнциї бар. Бека, одержала „Budapest. Korresp.“ слідуюче поясненє: Коли др. Векерле запитав минувшого тиждня Двірску канцелярию в Ішли, коли має появити ся з початком сего тиждня на Найвисш. Дворі, одержав візванє на 29. липня. В тім дни відбула ся его авдиєнция, але др. Векерле прибув вже день наперед, аби зложити візити Найдост. Архикнязям, перебуваючим в Ішли і відбути конференцию з Двірскою канцеляриєю. Др. Векерле виїхав з Відня в суботу о годині 10 мін. 15 в ночи. Вози сальонові его і бар. Бека злучено разом, але в ночи пп. Міністри не бачили ся з собою, натомість вечером перед виїздом і рано по прибутю до Ішлю повитали ся сердечно. Бар. Бек

---

10)

Шерльок Гольмс при роботї.

Нові оповіданя — Конана Дойле.

(Дальше).

Що нам Меляс опісля розповів, було дуже просте і потвердило нашу діяґнозу сего случаю. Той, що прийшов був по него, ледви що увійшов до комнати, як виймив з під сурдута „булаву“ та загрозив єму смертию і так напудив, що міг его другий раз забрати з собою. І дійстно той реґотливий злодюга так був запудив бідного товмача, що той лиш дрожачи на цілім тілі і блідий як стїна міг з ним говорити. В Бекенгем, куди они як і першим разом були поїхали, мусів він знов служити за товмача. Сї другі переговори закінчили ся ще сумнійше як перші, бо оба Анґлійцї загрозили свому вязневи, що скоро він не зробить того, чого они від него жадають, то зроблять єму смерть на місци. Коли же побачили, що не можуть погрозами нічого вдіяти, затягнули его назад до его вязниці. Відтак взяли ся до Меляса за его зраду, о котрій довідали ся з оповістки в ґазетах, і приголомшили его, вдаривши его несподівано з цілої сили по голові. Перше, що він відтак міг собі пригадати, то були наші лиця, котрі з обавою нахилили ся були над него.

Отже се була тота дивна справа грецкого товмача, в котрій мимо єї вияснення все-таки позістало дещо н ясного. Від того пана, котрий зголосив ся на оповістку в ґазетах, довідали ся ми, що нещаслива молода дама походила з богатої грецкої родини і приїхала була до Анґлії в гостину до знакомих. Там пізнала она молодого мужчину, Гаральда Лятімера, котрий умів так дуже на ню вплинути, що она дала ся остаточно намовити до втечі з ним. Єї знакомі дали лиш знати о тім єї братови в Атинах, а впрочім не займали ся дальше сею неприятною для них справою. Брат, скоро лиш міг, поїхав до Анґлії, але був так неосторожний, що віддав ся в руки Лятімера і его товариша, а сей послїдний, якийсь Вільзон Кемп, був чоловіком, котрий мав дуже погану минувшість за собою. Позаяк оба змірковали, що Грек, не знаючи зовсім анґлійскої мови, буде безрадним знарядом в їх руках, держали его замкненого і не давали єму їсти та обходили ся з ним люто, хотячи в той спосіб змусити его, щоби їм відступив своє власне майно і майно своєї сестри. Сестрі не казали нічого, що в тім самім домі єсть і єї брат, а щоби она не пізнала его, коли би случайно побачила его в хвили, коли его ніхто не стеріг, то поналїплювали єму на лице пасочків пляструу, уживаного до заліплюваня малих ран. Мимо того сестра пізнала брата, коли его побачила в часї першої присутности товмача. Але єї бідну держали саму мов би у вязници, бо в цілім домі не було й живої душі крім візника і его жінки, а ті обоє були на услугах Кемпа і Лятімера. Коли они побачили, що їх тайну викрито і що Грек не дасть ся змусити ніякими способами до підпису, втекли з дівчиною, забравши що найцінніййшу знадобу, а перед тим ще зімстили ся і на тім, що їм ставив опір, і на тім, що їх зрадив.

* * *

В кілька місяців опісля дістав ся в наші руки витинок з якоїсь ґазети, виходячої в Будапешті. Там розповідало ся про сумний конець двох Анґлійців, що подорожували з якоюсь женщиною. Оба, сказано, були на смерть пробиті штилетами, а угорска поліция припускала, що они оба чогось посварили ся і один другого пробив. Але Гольмс, видить ся менї, дивить ся инакше на сю справу і єсть ще нині тої гадки, що від Грекині, як би єї можна відшукати, можна би найліпше довідати ся, хто і як пімстив ся за кривду заподіяну їй і єї братови.

Будівничий з Норвуд.

— Зі становища кримінальста — сказав Шерльок Гольмс одного дня — став ся Льондон від часу смерти блаженної памяти професора Маріярті найменше інтересним містом.

— Ледви можу собі подумати, щоби всї честні горожани були твого погляду — сказав я єму на то.

— Ну — так, не хочу бути самолюбивим — сказав він, усьміхаючись і відсунув своє крісло від стола, при котрім ми лише що поснїдали. — Загал має все-таки користь, жаль лиш бідного фахового чоловіка, бо він тратить заняте і хліб. Фаховому чоловікови принесла нераз ґазета з рана всїлякі можливі добрі вигляди. Нераз був то, Ватсоне, лиш слабий слїд,

по авдиєнциї у Найясн. Пана, котра тревала майже дві години, відвідав др. Векерлього і повідомив его о еї висліді. По обіді у Найясн. Пана, дня 29. липня бар. Бер виїхав з Ішлю і удав ся на літну відпустку, а др. Векерле зробив прогульку до Авсзе.

Frankfurter Ztg. доносить з Берлина, що стріча цісаря Вільгельма з царем Николаєм буде мати визначно політичну ціху, бо оба монархи будуть мати за товаришів своїх міністрів справ внішних. Стріча в Свінемінде потреває 4 дні. — З Петербурга доносять, що францускиий амбасадор Бомпар зложив довшу візиту міністрови справ заграничних Ізвольскому, аби розвідати ся о з'їзді царя Николая з цісарем Вільгельмом.

Правительственні круги в Петербурзі — як доносять з Берлина — занепокоєні заповідженою стрічию цісаря Вільгельма з королем Едвардом, бо та стріча може зашкодити англійско-російскому порозуміню.

До Berliner Tageblatt-у доносять з Петербурга, що цілию гостини шефа францускогo ґенерального штабу в Петербурзі єсть дипльоматична акция. Коли російский начальник ґенерального штабу ґен. Паліцин перебував в Парижи, питало его францускe міністерство о реформи, які Росия поробила в армії по війні з Японією, однако Паліцин був в своїх поясненях дуже здержливий так, що в Парижи взагалі не мали правдивих даних, яку оружну силу зможе Росия виставити на случай війни. То викликало напружене відносин між Парижем а Петербургом. Отже цілию подорожи шефа штабу францускогo єсть іменно усунути ті непорозуміня. Вчера був він на авдиєнциї у царскої пари, а відтак взяв участь в сніданю у царя.

Новинки.

Львів, дня 31-го липня 1907

— **Рада шкільна краєва** надала учительські посади в школах середних між иншими: дійстним професорам і учителям: Йос. Роздільскому з рускої ґімназиї в Перемишли в рускій ґімназиї у Львові; Філяр. Колессі з ґімназиї в Самборі в рускій ґімназиї у Львові; дрови Вас. Щуратови з ґімназиї в Бродах в II. (німецкій) ґімназиї у Львові; дрови Ст. Томашівскому з ґімназиї в Бережанах в рускій ґімназиї у Львові; Мих. Рибачкови з рускої ґімназиї в Коломиї в рускій ґімназиї у Львові; Йос. Прислопскому з І. ґімназиї в Ряшеві в рускій ґімназиї в Перемишли; — іменувала дійстними учителями між иншими суплентів: Ор. Авдиковича в рускій ґімназиї в Перемишли; Мих. Крушельницкого в рускій ґімназиї в Перемишли; Володим. Будзиновского в І. ґімназиї в Ряшеві; о. Зинов. Ільницкого в ґімназиї в Самборі; Данила Джерджа в рускій ґімназиї в Станиславові; о. Йос. Застирця з ґімназиї в Бучачи до рускої ґімназиї в Тернополи; Брон. Старицкого з рускої ґімназиї в Перемишли до рускої ґімназиї в Тернополи; дра Ів. Брика з II. ґімназиї у Львові до ґімназиї Франц Йосифа у Львові; Володим. Бирчака з ґімназиї в Дрогобичи до ґімназиї в Самборі; Романа Шипайла в рускій ґімназиї в Коломиї; Никол. Мельника в рускій ґімназиї у Львові; — перенесла зі взглядів службових: Прокопа Рибчука з польскої ґімназиї в Станиславові до рускої ґімназиї в Коломиї; Мих. Вашкевича з рускої ґімназиї в Тернополи до польскої ґімназиї в Станиславові.

— **Конкурс.** Шлюсарі машинові, котрі можуть виказати ся сьвідоцтвами що найменше однорічної практики яко монтери у фабриках машин або монтівнях таких в варстатах ц. к. зелізниць державних, можуть бути приняті яко топники при льокомотивах в окрузї ц. к. Дирекциї зелізниць у Львові. Ті, котрі убігають ся о приняте, мають виказати ся знанєм язика краєвого і сьвідоцтвом укінченя школи промислової, мусять бути сильної будови тїла, посідати добрий зір і слух, бо коротко і слабо видячі і тоті, котрі зле розпізнають барви і зле чують, не будуть приняті.

Подання відповідно остемпльовані треба вносити до ц. к. Дирекциї зелізниць держ. у Львові до дня 15 серпня 1907.

— **Посол Т. Старух** по двотижневім побутї в клїніцї проф. Нордена, опустив еї здоровий і брав участь на двох послїдних засїданях парляменту. На послїднім засїданю поставив він між иншими нагле внесене на удїлене запомоги мешканцям сіл Лапшина і Гинович, пов. Бережани, в котрих град витовк дня 19-го червня сего року увесь засїв.

— **Арештоване коноводів.** В бучацкім і чортківскім повітї пропадали від довшого часу конї, нераз і в білий день, чи то із стайнї чи з пасовиска, аж ось сими днями удало ся жандармам з постерунків в Бучачи і Джуринї вислїдити коноводів і їх арештувати. Проводирем коноводів був Гринь Піхут з Полівців, чортківского повіта, а его спільниками Микола Іващук з Павшівки і Борух Штрабер з Потока золотого, котрі вкрадені конї передавали дальше. Дня 16 с. м. удало ся жандармам впасти на слїд сеї ватаги і відшукати конї, по части ще в руках злодіїв, по части вже в других руках. Арештованих коноводів відставлено до суду в Бучачи. Тут признав ся Піхут, що дня 7 лютого с. р. вкрав конї з упряжию і саньми Александрови Смолиньскому з Пишковець, 25 червня конї вийта в Цвітовій з пасовиска, 14 червня з пасовиска в Бучачи конї Мошка Надлєра, а в ночи на 9 с. м. вкрав три конї із стайнї Кашубского в Ягольници. Загальна шкода виносить 1040 кор., але всї конї віднайдено.

— **Вулканїчна катастрофа на Тихім океанї.** Про незвичайну і під взглядом науковим вельми замітну катастрофу на мори, доносять із Сідні в Австралїї: Після вістий з островів Тонга з 5 липня, видко від 14 днїв з острова Тонґатабу сїм рівних огненних стовпів, дим, пару і чорний бімштин, що добувають ся зпід моря на просторі яких двох миль морских. Висоту огненних стовпів, що добувають ся нїби з якихсь дїр в мори, оцїняють на 250 стіп. Океан в сїм місци єсть дуже глубокий, чути заєдно якийсь гук і бувають частї вибухи, при чім кидає бімштином аж до Нїюкальофа, віддаленого на 30 морских миль (55 і пів кільометра). Тонґайска ґазета урядова доносить, що довкола місця вибуху творить ся земля і здає ся, що виринає з під води новий остров.

Остров Тонґатабу єсть найбільший в громадї островів Тонга і висунений найдальше на полудне в довгім рядї Коралевих островів і островів вульканїчного походженя. Нїюкальофа єсть головним містом на Тонґатабу. Вибух мусїв був очевидно настати десь коло островів Гонґа-Тонґа або Ганґа-Тапаі, віддалених на яких 30 до 40 морских миль. На то вказує той факт, що обі тоті громади островів суть вульканїчної натури і що там вже нераз бували підморскі вибухи та що дно моря єсть бімштинове. Щоби вибух кидав камінє аж до Нїюкальофа, півосьма милї далеко, то річ можлива, бо вже нераз бували вибухи, що так далеко кидали, а послїдним разом на острові Саваї в громадї Самоаньских островів. Та й то можливе, що творить ся новий остров, бо й так вже нераз бувало, але такі острови звичайно по якімсь часї знов щезають.

— **Дурисьвіт чи шпигун.** Кілька днів тому назад доносили ми за другими львівскими ґазетами про арештоване якогось Крилова, котрий прибрав був собі імя ґр. Зеліньского а по

лиш зовсім делікатний натяк, а все-таки показував він менї, що щось лагодить ся для детектива так само, як найлекше дрожане на краю сітки звертає увагу зачаєного на серединї павука на надходячу добичу. Незначні крадежі, легкі напади, дрібні обиди — всї ті провини міг один чоловік, що мав всї нитки в руках, звести в звязь з собою та виказати їх спільне походжене. Для студіованя хитрійших злочинців не подавало нїяке місто в Европі так знаменитого материялу як тодїшний Льондон Але тепер — він здвигнув плечима, засумований станом річи, над котрим він сам щиро працював в спілцї з другими.

В часї, о котрім бесїда, вернув був Гольмс перед кількома місяцями із своєї подорожі а я за его радою продав свою практику лїкарску і мешкав разом з ним в нашій старій домівцї при Бекерстріт. Мій малий круг недужих приймив був на себе молодий лїкар іменем Вернер за так високу цїну, якої я ледви мав відвагу зажадати — обставина, котра менї аж по роках стала ясна, коли я довідав ся, що Вернер був подальшим свояком Гольмса а мій товариш посередником.

Але ті місяцї нашої спілки не були такі без подій, як то він сказав. Після моїх записок припадає в ту пору справа президента Мурілльо і потрясаюча подія на голяндскім пароходї „Фрізлянд“, підчас котрої ми оба мало що головою не наложили. Але его холодна, горда натура була противна публичній похвалї і длятого просив він мене дуже нїчого о тім не подавати до публичної відомости — ся перешкода, як я то вже згадував в однім з давнїйших оповідань, аж тепер усунена.

Гольмс сидїв по своїм дивнім протестї розпертий вигідно в своїм кріслї і читав ранїшні ґазети, коли нараз хтось задзвонив з цїлої сили і став гримати до дверий. Коли отворено, вибіг хтось борзо сходами на гору і в найблизшій хвили опинив ся в нашій комнатї. Був то молодий мужчина в найбільшім зворушеню, з вистрашеними очами, розпатланим волосєм, блїдий і дрожачий. Мов би стуманів, глянув на нас, насамперед на одного, відтак на другого і мабуть пізнав по наших лицях, що ждемо, щоби він оправдав ся, длячого увійшов так без такту.

— Дуже менї прикро, пане Гольмс — сказав він борзо. — Не беріть менї того за зле. Мало що з розуму не зійду. Я нещасливий Джон Гектор Фарлен.

Він вимовив то так, як би то вже само его імя мусїло пояснити его гостину і его поведене; але по лици мого приятеля міг я пізнати, що він був з того такий мудрий як і я.

— Закуріть собі папіроску, пане Фарлєм — сказав він і присунув до него свою коробку. При такім станї як ваш, записав би вам мій приятель ось тут, др. Ватзон, якийсь лїк на успокоєнє. В послїдних днях була незвичайна спека. Ну, коли ви трохи успокоїли ся, то сїдайте собі на онто крісло та розповідайте нам поволи і спокійно, хто ви і чого собі бажаєте. Ви сказали своє імя, як колиб я мусїв вас знати, а я можу вас увірити, що лиш з обставин вношу, що ви старий кавалер, адвокат, фармазон і дихавичник.

Знаючи способи, як мій приятель робить висновки, не трудно було менї пізнати, з чого він то вносив. Я добачив якусь недбалість в одіню, пачку актів, що виставала з кишенї, якусь причіпку для окраси при ланцушку від годинника і тяжкий віддих. Але наш клієнт був тим дуже здивований.

— Так, пане Гольмс, то все правда, а крім того я в сїй хвили ще й найнещасливійший чоловік в цїлім Льондонї. Бога ради не відкажіть менї своєї помочи, пане Гольмс! Коли прийдуть мене арештувати, заким докінчу вам розповідати, то постарайте ся о то, щоби я доповів вам до кінця і сказав вам чисту правду. Я уважав би ся щасливим, колиб міг з собою до вязницї взяти ту сьвідомість, що ви тут на свободї будете для мене дїлати.

— Вас арештувати! — перебив єму тут Гольмс. — То звучить якось небезпечно — дуже інтересно. О щож вас підозрівають, коли ви боїте ся, щоби вас не арештували?

— Підозрівають о то, що я убив пана Джонаса Ольдекра в Лявер Норвуд.

На лици мого приятеля проявила ся якесь сочувство, котре однак — чого не хочу тут замовчати — видавало ся менї не зовсїм вільне від домішки якогось вдоволеня.

— От тобі маєш! — відозвав ся він — лише що тепер при сніданю нарікав я перед моїм приятелем, др. Ватзоном, що ґазети не приносять нїяких інтересних кримінальних случаїв.

Наш гість взяв дрожачою рукою Гольмсови з колїна ще нечитану ґазету „Daily Telegraph“.

— Ви ще не заглядали до неї — сказав він — а то були би вже знали, що мене до вас приводить. (Дальше буде).

правді має називати ся Котляревич і ніби то висланий був російскими властями до Галичини по то, щоби тут роздобув важні пляни укріпленя Перемишля. Істория того якогось шпигуна чи дурисьвіта така запутана, що дійстно хоче ся вірити, що то скорше якийсь хитрий дурисьвіт як войсковий шпигун, бо дійстний шпигун ледви чи пускав би ся на вимушуванє гроший від приватної особи, щоби опісля сидіти за то в арешті. Скорше навіть можна припускати, що він дурив і власти войскові і полицию в Будапешті, котрій доніс о якімсь ніби то наміреним замаху якихсь анархістів на цісаря підчас єго гостини в Будапешті. Полиция зробила єго своїм вірником і казала єму слідити анархістів та вивідувати ся о дни замаху. Зеліньский-Крилов ніби то робив так і доносив полициї що дня о сходинах анархістів і їх нарадах а наконець доніс навіть і о дни замаху. На день перед тим виїхав цісар зовсім несподівано з Будапешту до Відня. Тоді зажадала полиция від Зеліньского, щоби він сказав, як називають ся заговірники. Зеліньский зачав тоді крутити і подав фальшиві адреси.

Аж тепер показало ся, що цілий той замах на Цісаря був лиш простою видумкою. Полиция арештувала тоді Зеліньского, але єму удало ся в кілька днів опісля втечи і тоді виринув він знову в Галичині під іменем Крилова і, як звістно, дістав ся знову до арешту, а тепер веде ся слідство, котре остаточно може викриє правду. Тимчасом однак знайшов ся якийсь спільник того Зеліньского-Крилова-Котляревича. На двірци львівскім арештовано якогось Валентия Василевича Авдеєва, котрий каже, що родив ся в Києві в 1889 р., єсть сином пристава (полицийного урядника російского), і учеником VI кл. ґімназияльної в Києві. Коли єго спитали на полициї, що поправді вяже єго з Криловом, відповів він, що російскі власти войскові вислали єго до него. — Трудно собі подумати, щоби власти войскові, хочби й російскі, послугували ся ґімназиястами, але остаточно може дальше слідство викриє правду.

— **Орґанізация українського учительства в Канаді.** Як доносять „Канадийский Фармер", в місті Манітобі, в Канаді, відбула ся в днях 5. і 6. липня с. р. перша конвенция (з'їзд) тамошного українського учительства. Реферували: Б. Диделюк про учительску орґанізацию і Т. Ферлей про вихованє молодїжи. В тих рефератах, як і в оживленій дискусиї висловлено конечну потребу згуртованя українского учительства в одно товариство, орґанізованя українських шкіл в Канаді, укладаня відповідних шкільних підручників та виданя власного учительского орґану. Уложено також статут, на основі котрого нове товариство названо „Україньско-учительска арґанізация в Канаді". Цілию орґанізациї єсть самоосьвіта та культурне піднесенє українского народу в Канаді через орґанізованє власних шкіл, закладанє читалень, бібліотек, орґанізованє торговельних спілок і т. п. До комітету (виділу) орґанізациї, вибраного на оден рік, війшли: Іван Коцан голова, Борислав Диделюк містоголова, Онуфрей Гикавий секретар, Олекса Климків заступник секретаря, Василь Саранчук касиєр, Петро Огризло заступ. касиєра. Контрольорами вибрані: Т. Д. Ферлей і М. Драбинастий. — До орґанізациї приступили: Ярослав Арсенич, Орест Жеребко, Василь Кудрик, Василь Чумер, Василь Запорожан, Онуфрей Гикавий, Петро Чайківский, Петро Огризло, Яків Маєвский, Стефан Литвин, Борислав Диделюк, Дмитро Вовк, Павло Симотюк, Павло Дидейчук, Володимир Карпець, Василь Колодзіньский, Володимир Рудко, Іван Кацан, Василь Грушовий, Лаврентий Марок, Олекса Климків, Іван Колтик, Войценко Федь Гаврилюк, Михайло Басарабович, І. Кулачковский, Т. Сеньків, Василь Когут, М. Драбинастий, В. Б. Смук, Федь Петришин, Василь Станьчук, Махній, Михайло Остапович, Гнат Пляцко, Т. Д. Ферлей, Кохан, Д. Д. Пирч. З рамени сеї орґанізациї була дня 9. липня с. р. депутация у секретаря міністерства внутрішних справ провінциї Манітоби, др. Мек Кінніса і предложила єму такі резолюциї: 1) Іменованє українських орґанізаторів для українських кольоній в провінциї Манітоба. 2) Продовженє україньско-анґлійскої семінариї в Вінніпеґу, де образуєсь українська молодїж на народних учителів в Канаді. 3) Щоб видано україньско-анґлійскі підручники для народних шкіл, подібно як мають Німці і Французи. 4) Переведенє шкільного акту на українську мову. Депутация була — як пише „Канадийский Фармер" — принята дуже радо і всї ті домаганя будуть в найскоршім часі по можности сповнені.

— **Загадочне затроєнє.** Шабсе Лянґвебер, замешкалий на Клепарові ч. 311, купив на ринку ще в пятницю курку, котру ще того самого дня зарізав. Єго жінка зварила з неї два горнятка росолу, вечером на шабас попоїли они того росолу і зарас занедужали. Мимо того в неділю продали часть того росолу своїм сусідам, родині Кампельмахерів. Того самого дня попоїли Кампельмахери того росолу і занедужали тяжко внаслідок затроєня. Зразу гадали, що недуга мине, але вчера погіршило ся їм так значно, що треба їх було відставити до шпиталю. Вчера о першій годині привезено до жидівского шпиталю Байлу Кампельмахер і єї чоловіка Нухима Штека, їх 11-літного сина Хаіма і 12-літну доньку Рифку. В 20 мінут по привезеню їх помер Хаім Кампельмахер а стан прочих єсть дуже грізний і ледви чи дасть ся їх уратувати. Чи нещасливі затроїли ся несьвіжим мясом, чи може причина затроєня була якась инша, поки що не знати. О факті сім повідомлено прокураторию і старостьо у Львові.

— **Самоубийство.** В Перемишли відобрав собі житє молодий і здібний столяр артистичний, Адам Войтович, з обави перед службою войсковою. Войтович дав ся був вже давнійше почути з тим наміром, скоро єму не удасть ся увільнити від войска, аж дня 26 с. м., коли мав ся ставити до служби, виконав свій намір стрілївши собі в голову.

Телеґрами.

Прага 31 липня. Молодоческий комітет екзекутивний ухвалив резолюцию против розвязаня сойму а за реформою виборів до сойму.

Цельовец 31 липня. Робітники пекарскі зажадали 10-годинного часу праці і одногодинної перерви, підвисшеня платні, повного спочинку недільного, признаня сьвята 1. мая. В цїли переведеня тих жадань розпочали страйк. Майстри заповідають, що на случай згоди на ті жаданя підвисшать ціну хліба.

Кралевец 31 липня. Помер тут патриярх Бранкович.

Льондон 31 липня. В палаті льордів заповів льорд адміраліциї будову нових великих кораблів воєнних. Обі палати ухвалили для Кромера в признаню єго заслуг положених в Єгипті почетний дарунок в сумі 50.000 фунтів штерлінґів.

Париж 31 липня. На раді міністрів подав Клемансо до відомости, що републикани здобули при виборах до рад ґенеральних 845 мандатів і мають загалом 1450 мандатів.

Париж 31 липня. Рада міністрів ухвалила розвязати інститут чина ОО. Францісканів в Ст. Жан.

Петербург 31 липня. Вісьмох узброєних людий впало до одного з банків приватних і зрабувало 4000 рублів. Підчас погоні поліцаїв одного з напастників застрілено а одного зранено і зловлено. Одного урядника полицийного убито а одного зранено.

— **Конкурс.** Задля уділеня одноразової стипендиї в сумі 2000 корон, зложених в касі підписаного Товариства Вп. п. Константином Володковичом, розписує ся отсим конкурс: 1. О сю стипендию може убігати ся молодець більше, ніж середних спосібностий, який скінчивши студиї в однім з університетів у Львові, в Кракові, або в Чернівцях, з похвальними сьвідоцтвами праць семінарийних, або в лябораториях, як рівнож зі степенем докторским, або також політехніку у Львові з сьвідоцтвами похвально зложених обох іспитів державних, хоче виїхати за границю для дальшого образованя в науках, а засобів на се не посїдає. Та стипендия виплачує ся чвертьрічно, або піврічно з гори. — 2. Всїлякі напрями знаня увзгляднюють ся і стипендия може бути уділена таксамо лікарям, інжинірам, як рівнож образуючим ся на поли історії, ґеоґрафії, фільософії, наук природних і математичних, права і фільософії. — 3. Уділена стипендия має характер позички, а не жертви. Поруку єї звороту становить реверс, містячий приреченє позичаючого, що зверне сю стипендию, або одноразово або частями, коли єму средства на се позволять. — 4. Побут за границею того, що отримає стипендию, не може в ніякім случаю сягати поза два роки. По першім році молодець, бажаючий отримати сю стипендию опять, єсть обовязаний прислати до Виділу Руского Товариства педаґоґічного звіт зі своїх чинностий наукових, як рівнож відповідні сьвідоцтва або управителя закладу, або ученого, що під єго проводом науково працював за границею, або також видану друком працю наукову. — 5. Стипендия може бути здержана по півроцї, наколи Виділ Руского Товариства педаґоґічного переконає ся, що побираючий стипендию марнує час і не робить вимаганих в науці поступів. — 6. По повороті до краю і зложеню доказів відбутих за границею студий може єму бути уділена одноразова підмога в цїли отриманя посади або державної, або приватної, але підмога не повинна виносити більше тисячки корон. — 7. О сю стипендию можуть старати ся виключно Русини, родом з Галичини, або Буковини, греко-католицкого обряду, нежонаті, сьвідомі добре мови німецкої або французскої. Доказом знаня дотичної мови має бути сьвідоцтво з коллькоквії, зложеної у професора сеї мови, або праця семінарийна, або також инша публикация наукова в сїй мові предложена, або вкінци студиї, по части відбуті в якім університеті німецкім. — 8. Стипендию завідує Виділ Руского Товариства педаґоґічного у Львові і надає єї комітет, зложений з трех членів, іменно: Александра Барвіньского, Богдана Лепкого і др. Кирила Студиньского. — 9. Подане о узисканє сеї стипендиї внести належить до Головного Виділу Руского Товариства педаґоґічного у Львові, ул. Сикстуска ч. 47, найдальше до 15. падолиста 1907 р. і долучити до него метрику і вимагані конкурсом сьвідоцтва. — Головний Виділ Руского Товариства педаґоґічного: *о. Іван Чапельский*, голова. *Др. Остап Макарушка*, секретар.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові дня 30 липня:** Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 10.— до 10·25; жито 8·50 до 9·—; овес 9·50 до 10·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 0·— до 0·—; ріпак 15·75 до 16·—; льнянка —·— до —·—; горох до варения 11·50 до 12·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопадя. (Телефона ч. 527).